

Ліси зцілюють тіло, а книга - душу

БІБЛІОТЕРАПЕВТ

№ 3/4 (126/127) 2025

Видається з 1 жовтня 2014 року

Сайт Наукової бібліотеки libr.knmu.edu.ua

Архів «Бібліотерапевта» <http://repo.knmu.edu.ua/bibliotherapevt>

ЗМІСТ

НЕДУГИ ВЕЛИКИХ

«Я ніколи не рухаюсь назад»:

Авраам Лінкольн — президент єдності Америки

В. Віскова, Л. Скрипченко.....С. 4-7

СВІДКИ ЧАСУ

Лист крізь час:

коли слова стають пам'яттю

(історія моєї бабусі)

О. Пугачова.....С. 9-10

ЧАС ЧИТАТИ

Між минулим і майбутнім:

роман, що залишає слід у серці

О. Маніс.....С. 12

ФОТОПОГЛЯД

Місто сили, місто квітів

В. Віскова.....С. 14

ХРОНІКА ПОДІЙ

Березень-квітень 2025 у світлі подій

Продовжуємо добрі справи разом:

великодній візит до Обласної дитячої

клінічної лікарні

О. Русанова.....С. 16-18

І. Фурса.....С. 19

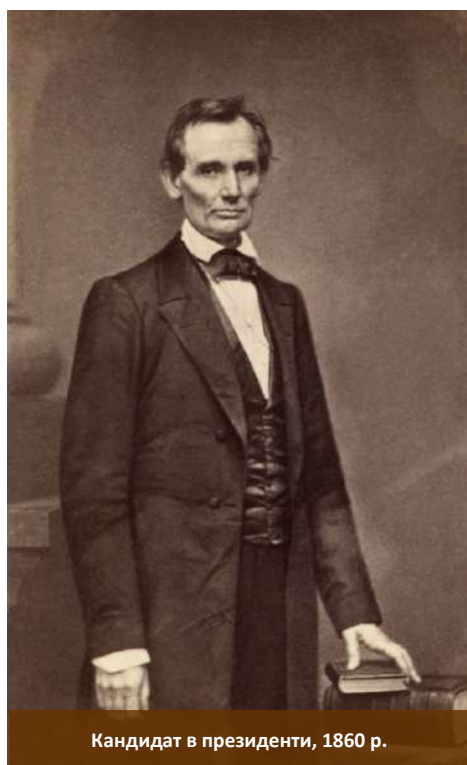
НЕДУГИ ВЕЛИКИХ

16 президент США Авраам Линкольн, 1861

«Я НІКОЛИ НЕ РУХАЮСЬ НАЗАД»: АВРААМ ЛІНКОЛЬН — ПРЕЗИДЕНТ ЄДНОСТІ АМЕРИКИ

Кандидат в президенти, 1860 р.

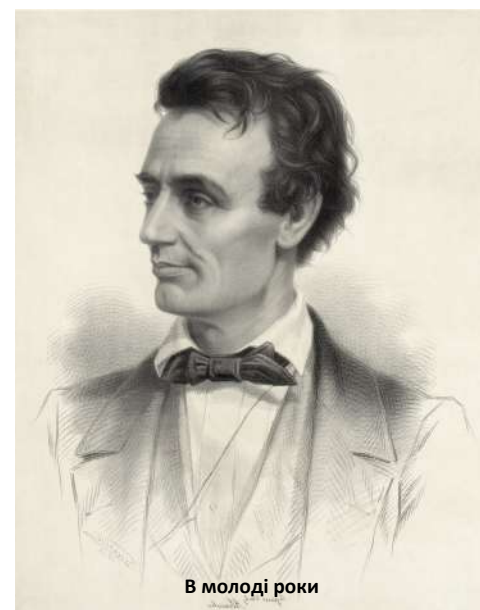
Авраам Лінкольн, 16-й президент Сполучених Штатів Америки (1861–1865), є однією з найвидатніших постатей світової історії. Він очолив країну в часи найглибшої кризи, коли США перебували на межі розколу, і продемонстрував надзвичайну рішучість та стійкість. Лідерство під час Громадянської війни в ці роки та внесок у скасування рабства зробили А. Лінкольна символом боротьби за свободу, рівність та єдність. У 1863 р. політик підписав Прокламацію про звільнення рабів і першим заклав основи для боротьби за права людини в США. Лінкольн розпочав відновлення країни після війни та залишив спадщину політичної мудрості, мораль-

ної сили й відданості принципам демократії. Окрім політичних досягнень, він відомий своїм глибоким гуманізмом, самокритичністю та здібністю знаходити спільну мову з людьми різного походження. Його відвертість у висловлюваннях, почуття гумору та схильність до саморозвитку надихають дослідників і сьогодні.

Авраам Лінкольн народився 12 лютого 1809 р. у родині Томаса Лінкольна та Ненсі Генкс на фермі в окрузі Гардин, штат Кентуккі. Батько володів двома фермами, кількома будівлями в місті, а також численною худобою та кіньми. Проте у 1816 р. через юридичну помилку Томас втратив усі свої землі під час судових процесів. Через ці обставини сім'я була змушена переїхати на північ, до штату Індіана. Коли Аврааму було 9 років, померла його матір. Відтоді старша сестра Сара взяла на себе турботу про молодшого брата, поки їхній батько не одружився вдруге у 1819 р. Сара Буш Джонстон з великою любов'ю та розумінням поставилася до дітей Томаса.

Авраам Лінкольн став першим у своїй родині, хто навчився читати, писати та рахувати. Втім, як він сам зізнавався, його навчання в школі тривало не більше року через необхідність допомагати сім'ї. З дитинства хлопчик захопився читанням, і ця любов супроводжувала його

протягом усього життя. Один із його друзів дитинства згодом писав: «Після того, як Ейбу виповнилося 12 років, я жодного разу не бачив його без книги в руках. Увечері в хатині він перевертав стілець, заслоняв світло, сідав й читав. Це було неймовірно — як можна стільки читати?». У 1830 р. Лінкольн оселився в селищі Нью-Сейлем, штат Іллінойс. У 1832 р. він вперше балотувався до Законодавчих зборів штату, але зазнав поразки. Після цього вирішив серйозно зайнятися самоосвітою — знайомство з мировим суддею Джоном Стюартом надихнуло його самостійно вивчати право. Одночасно Авраам разом із компаньйоном намагався заробляти, працюючи в крамниці [3].

В молоді роки

У 1835 р., у віці 26 років, Авраам Лінкольн обраний до Зако-

нодавчих зборів штату Іллінойс. Тоді ж він ще більш рішуче взявся за вивчення права, склав іспит і в 1836 р. отримав звання адвоката. У цьому ж році йому вдалося добитися перенесення столиці штату до Спрингфілда. У 1837 р. Авраам переїхав до нової столиці та створив юридичну фірму «Стюарт і Лінкольн». Молодий законодавець швидко здобув повагу завдяки своїм ораторським здібностям і бездоганній репутації. Він часто відмовлявся брати гонорари від незаможних громадян, яких захищав у суді. У 1840 р. Лінкольн познайомився з Мері Тодд, через 2 роки вони одружилися. У сім'ї народилося

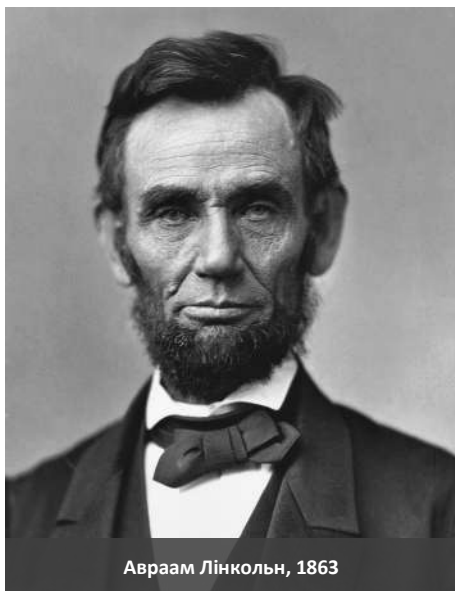

Мері Тодд, дружина президента

чотири сини, але лише один дожив до зрілого віку — троє померли у дитинстві.

А. Лінкольн з сином Томасом, 1865

Авраам Лінкольн, 1863

Протягом своєї 23-річної юридичної кар'єри А. Лінкольн брав участь у понад 5 100 судових справах. Разом із партнерами він більше 400 разів виступав у Верховному суді штату, здобувши визнання одного з найкращих адвокатів свого часу.

На виборах 1860 р. Авраама Лінкольна обрано кандидатом від Республіканської партії. Для американців він уособлював чесність, працьовитість і самореалізацію. Завдяки розколу в Демократичній партії політик випередив суперників і став першим президентом-республіканцем. Але вже 12 березня 1861 р. почалася Громадянська війна між південними і північними штатами, яка тривала по 9 квітня 1865 р. Президент оголосив про блокаду Півдня, мобілізував 75 000 добровольців і вперше запровадив військову повинність. У 1862 р. за ініціативи Лінкольна ухвалили Гомстед-акт, який дозволяв громадянам США отримати 160 акрів землі за символічну плату. Попри критику, політик балотувався на 2 термін — на виборах 8 листопада 1864 р. його вдруге обрано президентом США. У 1865 р. Конгрес ухвалив заборону на рабство, яку Лінкольн запропонував у 1863 р. В

інавгураційній промові він закликав до примирення та відновлення Півдня. Однак А. Лінкольну не судилося реалізувати свою повоєнну програму: 14 квітня 1865 р. на діючого президента США був учинений збройний замах в ложі театру Форда у Вашингтоні. 26-річний актор Дж. Бут зі словами

Театр Форда, де був смертельно поранений А. Лінкольн

«Sic semper tyrannis!» (Отак завжди з тиранами!) вистрелив з пістолета і смертельно поранив Авраама Лінкольна, який наступного дня, не приходячи до тями, помер. Його поховали в штаті Іллінойс на цвинтарі м. Спрингфілда.

Ложа у театрі, де знаходився Лінкольн під час замаху на нього

Життя 16-го президента США трагічно обірвалося у 56 років. Довгий час американці замислювалися: скільки б він ще прожив, якби не загинув? Чи дозволило б йому здоров'я й надалі працювати на благо країни? Історія хвороб Лінкольна настільки зацікавила науковців, що у 2009 р. Національний музей здоров'я та

медицини США провів дводенний симпозиум, присвячений цій темі. Використання сучасних методів дослідження — вивчення історичних документів, фотографій та записів дозволяє історикам і лікарям проаналізувати життя видатного політика [2, 3].

На початку 60-х рр. ХХ століття з'явилася теорія про те, що Авраам Лінкольн страждав на синдром Марфана — генетичне захворювання сполучної тканини, що має різні прояви. У 1962 р. А.М. Гордон першим висунув таке припущення та описав найхарактерніші симптоми хвороби: порушення роботи серцево-судинної системи, проблеми з опорно-руховим апаратом і вад зору. Теорія Гордона базувалася на кількох фактах: політик мав зріст 193 см, що значно перевищувало середній показник для чоловіків того часу; у нього були довгі руки й ноги з гнучкими суглобами, тонкі пальці, плоскостопість, вузьке обличчя, довга шия; його грудна клітка, за словами ділового партнера Вільяма Герндона, була вузькою та запалою. Протягом 30-ти років ця теорія майже не мала гідних опонентів і лише у 90-х рр. запропоновано альтернативні гіпотези щодо можливої хвороби президента.

Згодом Н. Шварц припустив, що Лінкольн також страждав на недостатність аортального клапана — поширений симптом синдрому Марфана. У пізніших публікаціях вчений навів додаткові аргументи, зазначивши, що стан політика наприкінці життя був настільки поганим, що він навряд чи витримав другий президентський термін. Приблизно за 7 тижнів до смерті президента, його друг Джошуа Спід став свідком емоційної сцени Авраама з дружинами військових, після якої

Спід сказав: «Дивно, що ця сцена тебе не вбила». Лінкольн замислився і відповів: «Ти, мабуть, маєш рацію. Я не повинен так хвилюватися. Я постійно почуваюся погано, у мене постійно мерзнуть руки й ноги, мені б слід лягти в ліжку» [1]. Шварц пояснював такі симптоми порушенням кровообігу через аортальну недостатність. В останні місяці життя Лінкольн швидко втомлювався, фізичні навантаження, які раніше приносили йому задоволення, стали виснажувати. На думку Шварца, така втомлюваність нетипова для 56-річного чоловіка, який не мав зайвої ваги, не купив і не зловживав алкоголем.

Противники теорії про наявність синдрому Марфана у Лінкольна висувають кілька аргументів. По-перше, хоча його руки були довгими, вони не були такими тонкими, як у людей із цим синдромом, а виглядали міцними та м'язистими. По-друге, лікарі президента не згадували про шуми в серці чи інші серцеві патології, а розтин не виявив аномалій аорти. Також у 1994 р. в журналі «Nature Genetics» вчені з Університету Міннесоти (Л. Ранум та ін.) припустили, що Лінкольн страждав на спадкову спиномозочкову атаксію 5 типу.

У 2001 р. журнал «Perspectives in Biology and Medicine» опублікував статтю Н. Хіршхорна «Блакитні пігулки Авраама Лінкольна: чи було в нього отруєння ртуттю?». Відомо, що Лінкольн приймав по-

пулярні у ХІХ столітті так звані «блакитні пігулки», які містили ртуть. Дискусії точаться навколо причини їхнього прийому. Деякі дослідники вважають, що таким чином президент лікувався від депресії. У статті зазначається, що багато симптомів хвороби (емоційна нестабільність, спалахи гніву, безсоння, тремор рук) могли бути наслідком нейротоксичного впливу ртуті. Однак Лінкольн відмовився від пігулок невдовзі після інавгурації, зрозумівши їхню небезпеку [1, 2].

Одна з найновіших гіпотез — множинна вроджена ендокринна неоплазія типу 2В (MEN2В), що вражає кілька органів ендокринної системи. Американський кардіолог Д. Сотос припустив, що А. Лінкольн страждав на це рідкісне захворювання, а в останні роки життя мав злякисну пухлину, ймовірно, феохромоцитому. На його думку, навіть якби Лінкольна не вбили, він прожив би не набагато довше. У той же час і Сотос, і Ранум багато років намагалися отримати дозвіл на аналіз ДНК з речей президента, що могло б підтвердити або спростувати здогадки щодо його хвороб. Але поки дослідникам залишається лише висувати нові гіпотези [2].

Будинок Лінкольна у Спрингфілді

Авраама Лінкольна по праву зараховують до найвидатніших президентів США, адже його політичні рішення суттєво вплинули на подальший розвиток країни.

Попри відсутність класичної освіти, А. Лінкольн став одним із найінтелектуальніших лідерів США, відомий своїм стратегічним мисленням та красномовством. Його боротьба за свободу та рівноправність і сьогодні залишається символом гуманізму. Водночас, недуги президента й досі викликають суперечки серед науковців. Незважаючи на проблеми зі здоров'ям, він продовжував виконувати свої обов'язки до останнього дня, залишивши після себе величезну політичну та історичну спадщину.

Пам'ять про Авраама Лінкольна, національного героя США, увічнена в його меморіалі, зведеному в центрі Вашингтона в

Меморіал Авраама Лінкольна

1914–1922 рр. Це велична споруда, що символізує його віру у свободу та рівність усіх людей. Будівлю підтримують 36 колон, що відповідають кількості штатів під час президентства А. Лінкольна. Усередині розташо-

Статуя 16-го президента на меморіалі Лінкольна

вана 6-метрова статуя президента, створена скульптором Д. Френчем. Його ім'ям названо місто, вулиці та проспекти в різних країнах світу, а пам'ятники на честь видатного політика увічнюють його спадщину. Ім'я Лінкольна надане університету, ним

Лінкольн на горі Рашмор

названо навіть марку автомобілів. Профіль Авраама Лінкольна викарбуваний на знаменитій горі Рашмор поряд з іншими великими президентами Америки. День народження 16-го президента США є офіційним святом у деяких штатах, а його портрет прикрашає 5-доларову купюру.

Наостанок декілька надихаючих цитат Авраама Лінкольна:

«Ким би ти не був – будь краще»;

«Можна виконати будь-яку працю, якщо поділити її на маленькі частинки»;

«Я йду повільно, але я ніколи не рухаюсь назад»;

«Якщо виникає конфлікт між правами людини й правами власності, то права людини повинні перемогти»;

«Не можна здаватися не тільки після однієї, але і після 100 поразок».

*Усі фото взяті з відкритих джерел Інтернету

Список використаної літератури:

- Міщенко Н. Загадка хвороби Авраама Лінкольна, або що треба називати симптомом / синдромом / хворобою Лінкольна? / Н. Міщенко // Здоров'я України. – 2009. – № 19/1. – С. 80-81. – Мова оригіналу рос.
- Famous people and genetic disorders: From monarchs to geniuses – A portrait of their genetic illnesses [Electronic resource] / N. C. Ho, S. S. Park, K. D. Maragh, E. M. Gutter // American Journal of Medical Genetics. – 2003. – Vol. 118 A (2). – P. 187-196. – Mode of access: <https://www.scopus.com/inward/record.uri?eid=2-s2.0-0038500989&doi=10.1002%2fajmg.a.10158&partnerID=40&md5=7eb877> (data appeal: 07.04.2025). – Title from the screen.
- Троян С. С. Авраам Лінкольн: постать президента на тлі епохи [Електронний ресурс] / С. С. Троян // Зовнішні справи. – 2019. – № 4-5. – С. 19-23. – Режим доступу: <https://er.nau.edu.ua/handle/NAU/53955> (дата звернення: 07.04.2025). – Назва з екрану.

СВІДКИ ЧАСУ

ЛИСТ КРІЗЬ ЧАС: КОЛИ СЛОВА СТАЮТЬ ПАМ'ЯТТЮ

(ІСТОРІЯ МОЄЇ БАБУСИ)

«Найзагадковіше в житті – саме життя»
В.М. Коган-Ясний

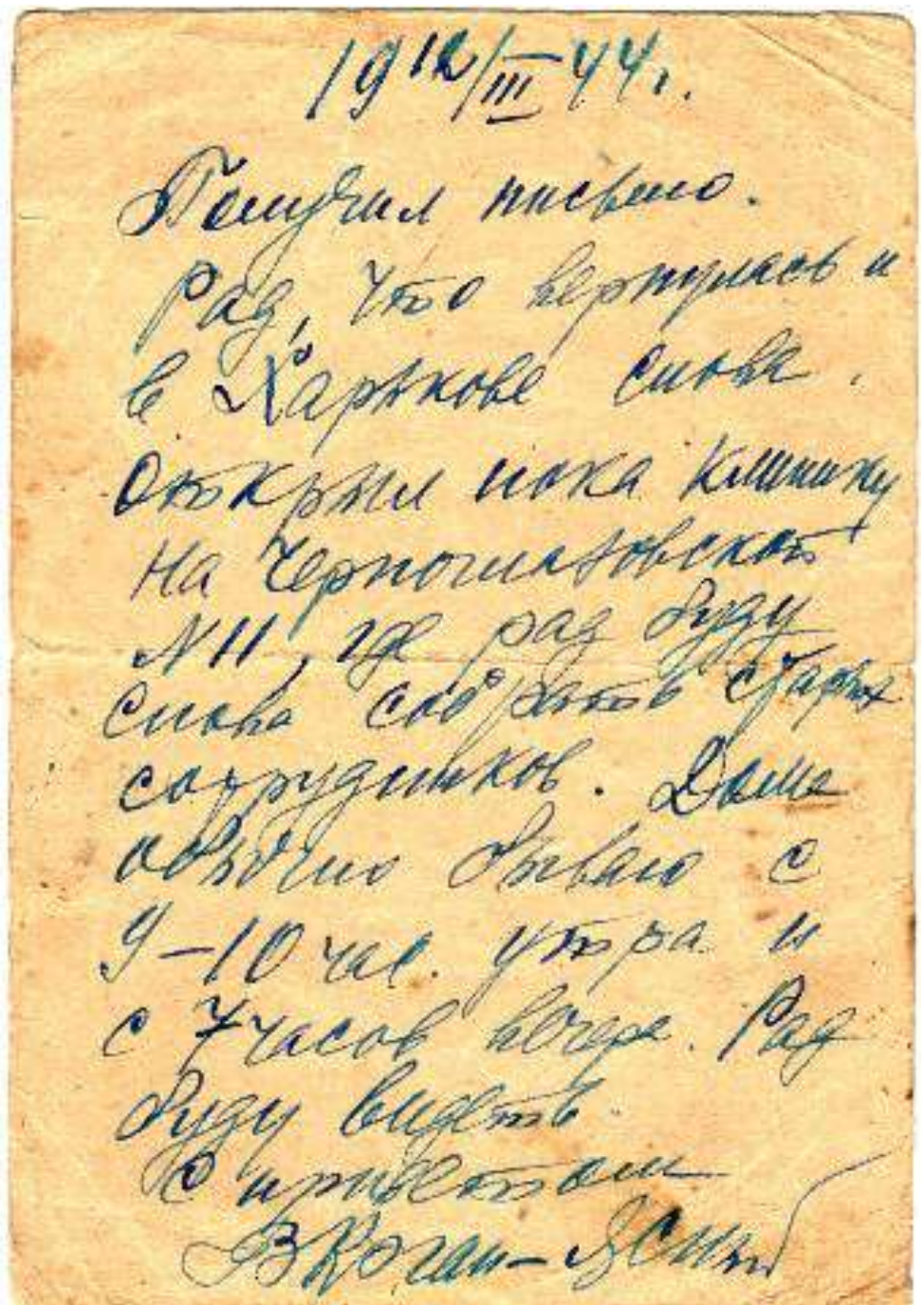
Я знайшла його випадково, переглядаючи старі речі моєї бабусі. Маленький пожовклий клаптик паперу ховався між старими листівками в бабусиній скриньці. Це був короткий лист, більш схожий на записку, датований 19 жовтня 1944 року, написаний акуратним почерком чорнильною ручкою на звороті поштового бланка. Стримані рядки належали Віктору Мойсевичу Когану-Ясному — відомому харківському терапевту, професору. Саме під його керівництвом і працювала моя бабуся, Лідія Андріївна Дмитрієва, напередодні Другої світової війни. У кількох стриманих рядках — просте повідомлення: кафедра відновила роботу, клініка знову відчинила двері, і він запрошує колег знов зустрітися. Але ця записка — ніби віконце в минуле, за цими словами — цілий світ. Світ людяності, підтримки, поваги і вдячності, які мали не меншу цінність, ніж хліб чи ліки.

Цей лист — справжній місточок до життя моєї бабусі Лідії Андріївни Дмитрієвої. Він став ключем до спогадів, які я знала лише уривками. І в цей момент мені захотілося розповісти її історію — тиху, скромну, але сповнену гідності та сили.

Життя Лідії Андріївни — це подорож, насичена випробувань сильною духом та відданою медицині людини. Народившись у селі

Борисівка Белгородської області, вона ще змалку знала ціну родинного тепла і взаємної допомоги, була працьовитою та відповідальною. Після переїзду до Хар-

кова вона закінчила школу, а у 1934 році втратила матір, але не зламалася — навпаки, це тільки зміцнило її рішучість. Вже в 1937 році Лідія стала студенткою шко-

Лідія Андріївна Дмитрієва

ли медичних лаборантів і одразу почала працювати препаратом у дитячій клініці ОХМАТДИТ, а паралельно навчалася на робітничому факультеті.

У грудні 1940 року доля звела Лідію з Віктором Мойсейовичем Коганом-Ясним — саме тоді вона почала працювати лаборантом під його керівництвом на кафедрі госпітальної терапії Харківського медичного інституту, а нині — Харківський національний медичний університет, в якому тепер працюю і я.

Віктор Мойсейович був лікарем із великої літери, відданий своїй справі й вимагав такого ж ставлення до професії від своїх підлеглих. Але, в той же час, ставився до них з великою шанобою та підтримкою. Він бачив у своїх колегах не тільки співробітників,

а й особистостей, гідних поваги. І навіть у роки війни він не полишав своєї справи, працюючи в евакуації, підтримуючи молодих спеціалістів і зберігаючи дух Харківської медичної школи.

З початком Другої світової війни Лідія, як і багато медиків, приєдналася до фронту боротьби за життя. Вона працювала в евакуаційних шпиталях у Пермській області, Туркменістані, Узбекистані — допомагала пораненим солдатам та цивільному населенню.

У грудні 1943 року, після звільнення Харкова, вона повернулася до рідного міста. А вже 1944 році отримала від В.М. Коган-Ясного той самий короткий лист, де він писав про можливість зібрати колишніх співробітників. Його турбота про колег була справжньою — не формальною, а живою. Він не забував тих, з ким працював. Саме тому цей лист став для Лідії символом довіри й уваги, визначальним поворотом у її професійному житті. Зворушливо уявити, як ці кілька речень зігріли Лідію тоді, у ще напівзруйнованому Харкові. Вони були не просто словами — це була пам'ять, людська вдячність, нитка зв'язку, яку війна не обірвала, але за сімейними обставинами Лідія не змогла повернутися на кафедру.

Після війни Лідія не зрадила ні своїм професійним принципам, ані людям. Вона працювала в дитячому садку, закінчила педагогічне училище, а згодом повернулася в медицину — до самої пенсії була лаборантом у поліклініці заводу ХЕМЗ.

Маленька листівка... Щоб вона не загубилася серед часу й пилу, я вирішила передати її до фонду комплексу «Музей медицини» ХНМУ. І кожного разу, коли хтось її читатиме, відчуватиме тепло тих, хто вмів підтримати одне одного навіть у найважчі часи.

Листівка в експозиції «Музею медицини» ХНМУ

ЧАС ЧИТАТИ

МІЖ МИНУЛИМ І МАЙБУТНІМ: РОМАН, ЩО ЗАЛИШАЄ СЛІД У СЕРЦІ

Запрошую до емоційної подорожі разом із книгою «Залишся, якщо кохаєш», яка є продовженням відомої книги Коллін Гувер «Покинь, якщо кохаєш...». Цей твір захоплює з перших сторінок і довго не відпускає після завершення. Цей роман вражає своєю щирістю, психологічною глибиною та болісною красою вибору, який знайомий кожному.

Авторка майстерно передає складність людських почуттів і ситуацій, що змушують замисли-

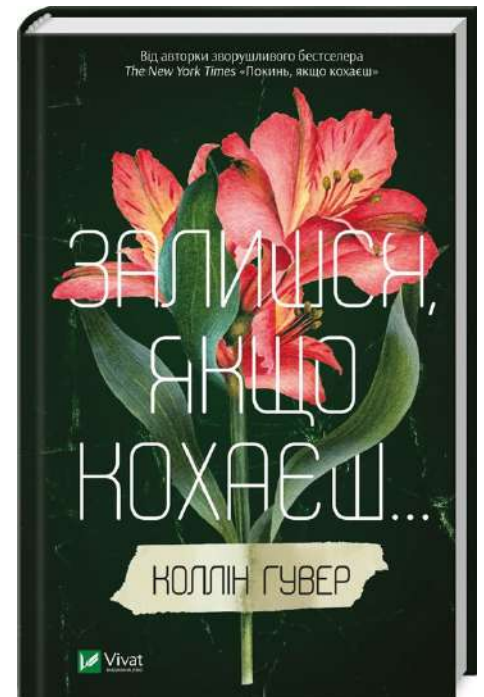
тися над власним життям, його пріоритетами та тим, що ми залишаємо позаду. Історія боротьби між минулим і майбутнім тут не просто фон — це лейтмотив, що пронизує кожен рядок.

Головна героїня Лілі Блум — жінка з непростю долею, яка, попри складне дитинство та тінь домашнього насильства, знаходить у собі сили почати нове життя. Вона переїжджає до Бостона, відкриває квітковий магазин і знайомиться з харизматичним хірургом Райлом Кінкейдом. Але згодом її минуле знову дає про себе знати — на шляху Лілі з'являється перше кохання, Атлас Корріган...

Це не просто роман про любов — це історія про мужність, самоповагу і внутрішню боротьбу. Про вибір себе — навіть тоді, коли серце нашіптує інше. Особливо захоплює глибока емоційність персонажів: вони не іде-

альні, але живі — зі своїми страхами, мріями й сумнівами. Саме тому ця книга так сильно торкається душі.

«Залишся, якщо кохаєш» — роман, що залишає після себе сильний емоційний слід і важливе запитання: чи справді кохання виправдовує все?

ФОТОПОГЛЯД

МІСТО СИЛ, МІСТО КВІТІВ

У березні Харків ще дихає холодом, але в повітрі пахне весною, а на вулицях з'являються яскраві квіткові інсталяції. Війна не забрала в харків'ян здатність мріяти та радіти. Місто живе попри все: розмови й фото серед тривоги, які лунають, світло кав'я-

рень, які працюють. Гаряча кавка зігріває руки, а серця наповнює надія. Місто дихає, квітне, живе.

І навіть коли небо розривається від сирен та вибухів, Харків продовжує писати свою весняну історію — з поглядами, сповненими життя, з дитячим сміхом на

ті зруйнованих дворів, з квітами, що розквітають наперекір обставинам.

Це місто — не просто точка на карті. Це серце, що б'ється.

Ось такий він, мій Харків — сильний та прекрасний.

ХРОНІКА ПОДІЙ

Школа лідерства для аспірантів

Школа лідерства для аспірантів є важливою ініціативою бібліотеки, яка здійснює заходи необхідних роботи з цифрового розуміння та оцінювати цифрові технології, ефективно використовувати їх для прийняття рішень та промагають розширення та пошуку нових та й співробітників бібліотеки. Заступниця директорки з IT формуційно-бібліографічного відділу Світлана Кравченко та завідувачка сектору інформаційно-аналітичної роботи Ольга Курч.

Участя в Школі лідерства стала важливою подією для аспірантів з різних країн (Україна, Франція, Великобританія), у тому числі Великої Британії. Спікерами Школи лідерства для аспірантів виступали фахівці з різних країн (Україна, Франція, Великобританія), у тому числі Великої Британії. Активну участь в організації Школи взяла й директорка Наукової бібліотеки ХНМУ Ірина Киричук. Спікерами Школи лідерства для аспірантів виступали фахівці з різних країн (Україна, Франція, Великобританія), у тому числі Великої Британії. Активну участь в організації Школи взяла й директорка Наукової бібліотеки ХНМУ Ірина Киричук. Спікерами Школи лідерства для аспірантів виступали фахівці з різних країн (Україна, Франція, Великобританія), у тому числі Великої Британії.

БЕРЕЗЕНЬ-КВІТЕНЬ 2025 У СВІТЛІ ПОДІЙ

Круглий стіл «Міфологія в українській літературі»: фольклорні образи крізь призму сучасності

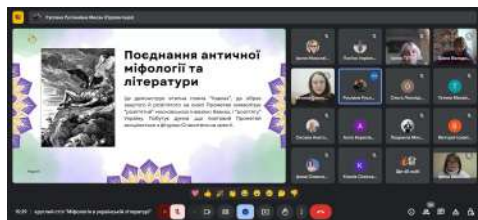
26 березня в онлайн-форматі відбувся круглий стіл, присвячений темі міфології в українській літературі. Захід зібрав близько 60 учасників — студентів, викладачів, представників медичного коледжу, усіх, хто небайдужий до магії слова, фольклорних мотивів і літературних переосмислень.

З вітальним словом до учасників звернулася директорка Наукової бібліотеки ХНМУ Ірина Киричок. Вона підкреслила важливість осмислення міфологічних образів як частини культурного коду українського народу та їхньої присутності в сучасному літературному просторі.

Під час заходу прозвучало кілька цікавих виступів:

- Мисан Руслана (2 курс, 3 медичний факультет) розповіла про особливості українських міфів і про те, як вони впливають на національну культуру.

- Чернявська Марія (4 курс, 2

медичний факультет) у виступі «Міфологія в сучасній українській літературі. Переосмислення старих міфів та створення нових» поділилася міркуваннями про те, чому сучасного читача більше приваблюють образи ангелів і демонів, ніж новітні українські міфи.

- Бабак Тетяна, завідувачка відділу обслуговування користувачів Наукової бібліотеки, представила добірку цікавих книжкових видань: «Чорт зна що у кігтях хапуна. Антологія» та «Нечиста сила», що яскраво ілюструють тематику заходу.

Учасники жваво обговорювали знайомі з дитинства фольклорні образи — водяника, лісовика, мавку, білу панночку — й аналізували, як ці персонажі трансформуються в новітній літературі, зберігаючи або змінюючи свою суть.

Фінальна частина круглого столу була присвячена обміну думками. Присутні активно долучалися до дискусії, ділилися власними літературними спостереженнями та роздумами про

вплив міфів на наше світосприйняття.

Модераторами заходу виступили Киричок Ірина та Підгайна Поліна (4 курс, 2 медичний факультет).

Круглий стіл переконливо засвідчив: українська міфологія залишається невичерпним джерелом натхнення, а її образи — живими, гнучкими й актуальними навіть у XXI столітті.

Магія петриківського розпису та великодній настрій:

арттерапевтичні сесії в ХНМУ

У березні та квітні в ХНМУ відбулися чергові арттерапевтичні сесії, які стали вже доброю традицією для університетської спільноти. Творчість — це не лише натхнення, а й підтримка у складні часи, тож ми продовжуємо через неї зміцнювати ментальне здоров'я, відновлювати внутрішні ресурси та дарувати одне одному тепло.

28 березня відбулась 12 арттерапевтична сесія «Магія Петриківського розпису». Цього разу учасники заходу малювали одно-

го з найпопулярніших персонажів петриківського розпису — пташку, що символізує щастя, добробут і благополуччя. Натхненний настрої панував у всіх, тож і пташки вийшли яскравими, унікальними та життєрадісними!

10 квітня ми знову занурилися у світ петриківських візерунків — розписували, фантазували, творили... Ці хвилини спокою й краси стали ще одним кроком до внутрішньої гармонії.

А вже 18 квітня, напередодні Великодня, на арттерапевтичній сесії відбувся розпис дерев'яних крашанок. Другий рік поспіль ми разом через творчість створюємо великодній настрої — хтось обирає петриківський стиль, хтось — власний орнамент.

У результаті — цікаві, теплі, щирі роботи, які дарують відчуття свята й затишку. Саме така творчість — надзвичайно важлива підтримка після постійних обстрілів.

Усі заходи проходять за постійної підтримки первинних профспілкових організацій працівників і студентів ХНМУ.

Продовжуємо добрі справи!

1 квітня співробітники Наукової бібліотеки спільно з волонтерським сектором «Era Caritas» ГО «Студентське самоврядування ХНМУ» за підтримки кафедри педіатрії №1 та неонатології (завідувачка — проф. Маргарита Олександрівна Гончарь) провели чергову зустріч в межах проєкту «Світ у дитячих долоньках».

Цього разу темою заняття стало «Око» — діти знайомились із будовою зорової системи, дізнавалися, як працює зір і чому його потрібно берегти. Інтерактивні завдання, веселі досліди, ігрова форма подачі зробили науку цікавою й доступною.

На завершення маленькі учасники отримали творчі набори — фарби, альбоми, фломастери та розмальовки, щоб продовжити дослідження світу вже в кольорах.

Візит до ХНМУ очільників Харківської області

10 квітня під час візиту в ХНМУ начальник Харківської обласної військової адміністрації Олег Синегубов, голова Харківської обласної ради Тетяна Єгорова-Луценко, заступниця начальника ХОВА Олена Логвинова завітали до Наукової бібліотеки. Директорка бібліотеки Ірина Киричок щиро привітала поважних гостей, провела для них ознайомчу

сила на важливості приєднання вишів до Національного консорціуму ORCID-Україна, а також детально розповіла про інтеграцію DSpace з ORCID. Вона поділилася досвідом впровадження сервісу двонаправленого обміну даними в Репозитарії ХНМУ та відповіла на практичні запитання колег щодо переваг цієї системи для дослідників і закладу загалом.

екскурсію сучасним інформаційно-бібліотечним простором, презентувала новітні сервіси, ресурси й можливості, які бібліотека надає студентам, викладачам та всій університетській спільноті.

Круглий стіл «Роль командного лідерства в бібліотеці: досвід, перспективи»

10 квітня співробітники Наукової бібліотеки ХНМУ взяли участь в онлайн-засіданні круглого столу «Роль командного лідерства в бібліотеці: досвід, перспективи», організованого Науковою бібліотекою Державного біотехнологічного університету. Подія зібрала майже 100 учасників — фахівців університетських бібліотек Харківського зонального методичного об'єднання.

Дискусія виявилася надзвичайно змістовною та актуальною: йшлося про теоретичні основи лідерства, виклики та можливості командної взаємодії, розвиток інновацій та вдосконалення бібліотечних сервісів в умовах воєнного стану.

У заході взяли участь представники Наукової бібліотеки ХНМУ, У своєму виступі заступник директора Тетяна Павленко, наголо-

Директор Ірина Киричок у своїй доповіді «Волонтерство: сила команди» підкреслила важливість об'єднання зусиль команди бібліотеки у підтримці волонтерського руху. Вона зазначила, що бібліотека ще в 2016 році започаткувала проект «Світ у дитячих долоньках», та, працюючи сьогодні в непростих умовах війни, колектив, як єдина згуртована команда, активно долучилася до волонтерських ініціатив на підтримку захисників України. Пані Ірина також поділилася історією, як її захоплення петриківським розписом стало натхненням для нового волонтерського напрямку діяльності.

Літературний вечір "Світова література: вибір сучасника"

16 квітня відбувся літературний вечір, що об'єднав студентів і співробітників ХНМУ навколо теми книжок, які формують внутрішній світ сучасного читача.

Особливе місце в обговоренні посів роман Еріха Марії Ремарка "Тріумфальна арка" — глибока історія про кохання, втрати та вибір, яка продовжує зворушувати серця читачів різних поколінь.

Чималий інтерес викликали твори з медичним підтекстом, у яких професійні знання героїв стають частиною інтриги. Серед згаданих авторів — Саймон Беккет, Жоель Діккер, Тесс Геррітсен.

Не оминули увагою й сучасну прозу — співробітниця Наукової бібліотеки Ольга Куц поділилася враженнями від роману Маріани Лекі "Те, що видно звідси", сповненого філософських роздумів про життя і смерть, любов і безсмертя.

Завідувачка відділу обслуговування користувачів Наукової бібліотеки Тетяна Бабак представила добірку світової художньої літератури з бібліотечного фонду — від класики до сучасних авторів, на будь-який читацький смак.

Приємно, що учасники брали активну участь в дискусії та взяли на замітку твори для особистого прочитання.

ПРОДОВЖУЄМО ДОБРІ СПРАВИ РАЗОМ

ВЕЛИКОДНІЙ ВІЗИТ ДО ОБЛАСНОЇ ДИТЯЧОЇ КЛІНІЧНОЇ ЛІКАРНІ

Великдень — одне з найсвітліших християнських свят, яке символізує справжнє відродження, перемогу світла над темрявою, надії — над відчаєм. Це час, коли хочеться бути ближчими та підтримувати одне одного, ділитися добром й теплотою.

Саме з такою місією напередодні свята наша команда волонтерів вирушила до маленьких пацієнтів, які зустрічають свято у стінах лікарні, а деякі з них — навіть, без можливості бути поруч з родиною. Наша мета — подарувати їм маленьке відчуття свята, радості та натхнення через творчість, живе спілкування й щиру атмосферу. Захід було організовано спільними зусиллями Нау-

кової бібліотеки ХНМУ та волонтерського сектору «Era Caritas» ГО «Студентське самоврядування ХНМУ», за підтримки кафедри педіатрії №1 та неонатології ХНМУ під керівництвом професорки Маргарити Гончарь.

Разом із дітками ми створювали великодні прикраси, розфарбовували писанки, фантазували й просто раділи моменту. І хоча дехто з них спочатку був сором'язливим, за кілька хвилин лікарняна зала наповнилася щирим сміхом, розмовами й захопливими обговореннями. Дітлахи натхненно розмальовували, клеїли, вирізали, створюючи власноруч маленькі великодні поробки. Кожна робота — особлива, спов-

нена дитячої невимушеності й світла.

Подібні заходи — це не просто «святковий візит», це можливість хоч трохи змінити день дитини в лікарні на краще і позитивними емоціями налаштувати її на скоріше одужання. А для нас — це джерело натхнення та підтвердження того, що добрі справи мають силу!

Такі ініціативи стали можливими завдяки спільній праці різних представників університетської спільноти ХНМУ та небайдужих людей. Важливо, щоб добрі справи множилися, а серця залишалися відкритими до людей.

КОНТАКТИ:

м. Харків,
пр. Науки, 4

e-mail: oa.rusanova@knmu.edu.ua

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Киричок І.В. (головний редактор)

Русанова О.А. (відповідальний редактор)

Красюкова О.О. (редактор)

